

Verder alles OK?

Lucas Hartong
Verder alles OK?

Verder alles OK?

© 2020 Lucas Hartong

Dit is een uitgave via *Brave New Books*

ISBN: 9789464058475

Eerste druk: najaar 2020

Foto's: © auteur

De geciteerde Bijbelteksten komen uit de Willibrord vertaling (KBS, 1995).

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enigerlei wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit boek is opgedragen aan drie bijzondere vrienden waarmee ik onvergetelijke avonturen heb meegemaakt en regelmatig nog steeds meemaak. Een goede vriend is beter dan elke buur.

Piet van der Sluys († in memoriam),

Ruud Kuijer,

Adrie Koops.

Cubaanse toestanden

Mijn ogen en die van mijn reisgenoot keken afwisselend gespannen naar de landingsbaan voor het vertrekgebouw van het Cubaanse vliegveld waar wij ons bevonden en de klok aan de muur, die tergend langzaam de minuten liet passeren. Die middag waren wij met een busje vanaf Havana naar het vliegveld gebracht, terwijl wij wisten dat de geheime dienst ons zocht. Die was een paar dagen daarvoor al op bezoek geweest bij een bevriende Cubaanse dominee en had gevraagd waar de twee *Holandeses* waren. Dat wist hij oprecht niet, want wij reisden rond in een huurauto en brachten vrij lukraak bezoeken aan kerken op het Caribische eiland om geld, goederen en bemoediging te brengen.

Tijdens één van die bezoeken vroeg een dominee ons of het mogelijk was dat wij met z'n drieën een hele dag zouden rondrijden langs afgelegen plattelandskerkjes, om ook daar hulp te brengen. Dat kon en net als met de wonderlijke spijziging leek het erop dat het hulpgeld wat wij hadden meegenomen uit Nederland maar niet opraakte. Toen wij even stopten in de schaduw langs de kant van één van de vele wegen praatten we wat bij met de dominee over de stand van zaken in zijn regio. Plotseling zei hij dat we maar weer eens moesten gaan rijden, omdat er al twee keer dezelfde motorfiets was gepasseerd en dat die een derde keer gegarandeerd zou stoppen om ons uitgebreid te controleren. We reden snel door en hadden die dag geweldige ontmoetingen.

Bij terugkomst in ons hotel in Havana vernamen wij van de receptie dat onbekenden naar ons hadden gevraagd. Ik wist genoeg en vertrok met mijn vriend direct naar een ander hotel in de buurt. Die avond belde de dominee uit Havana om ons te waarschuwen en telefonisch afscheid te nemen. Hij

zou voor onze veiligheid bidden, maar we konden elkaar niet meer zien voor ons vertrek. De volgende morgen waren we goed zenuwachtig. Het busje reed ons keurig naar de luchthaven van badplaats Varadero en tot onze opluchting en verbazing gaf de douane en grensbewaking geen probleem. Wij wisten echter dat er elk moment een telefoontje kon komen vanuit Havana om ons op te pakken. Het vliegveld was zoals altijd vergeven van veiligheidspersoneel. Na anderhalf uur wachten, wat een oneindigheid leek, zagen we het toestel uit Nederland voor onze ogen landen.

Destijds was het nog normaal dat zo'n toestel tot voor de vertrekhal taxiede en passagiers via een rijdende trap instapten. Na een flink aantal minuten verscheen zo het *Martinair* toestel voor de grote ruit. De deur naar het platform bleef vooralsnog echter dicht, met daarvoor een tweetal agenten. De trap werd tegen het toestel gereden en we zagen dat de aankomende passagiers uitstapten en naar de aankomsthal werden begeleid. Weer keek ik naar de klok, maar nu ook naar de grensbewaking die zichtbaar achter ons aanwezig was. Terzijde daarvan bevond zich een kantoor waar nu enig tumult losbarstte. De ene na de andere veiligheidsagent verdween er naar binnen. Uit mijn ooghoeken zag ik een enkele laatkomer door de grenspost komen. Ik zweette nu onophoudelijk. Ik wist met zekerheid dat een vliegtuig zelf Nederlands grondgebied is, met alle rechten daaraan verbonden. Een kapitein-piloot van een vliegtuig is officieel zelfs bevoegd om een huwelijk aan boord te voltrekken.

Ik boog me naar mijn vriend toe en deelde mijn kennis met hem. We besloten dat als het echt nodig was, we een spurt naar de vliegtuigtrap zouden maken en zo snel mogelijk aan boord zouden proberen te komen. Dat zou voor een diplomatieke rel zorgen, maar die had ik er graag voor over. De deur naar het platform was echter nog steeds dicht. Het toestel moest schoongemaakt worden en dat duurde even. Tegelijkertijd bracht een soort bestelwagen de nieuwe maaltijden voor aan boord. Ik had het niet meer; het zweet liep in straaltjes over mijn rug. Ik had nu bijna continu dat ik niet maandenlang in een Cubaanse nor zou hoeven doorbrengen. De diplomatieke dienst van ons land had wat dat betreft geen bijster positief *track record*. Ik kon niet bepalen waarom er reuring was in het grenskantoor, maar het stelde me bepaald niet gerust.

Eindelijk, na eindeloos hopen, bidden en wachten kwam iemand met een sleutelbos en een pet op naar de deur toegelopen. Met een klak ging die van het slot, ging de dubbele deur open en mochten we het platform op. Snel liep ik met mijn vriend richting de trap. Nog dertig meter, vijfentwintig, twintig, tien en we bereikten de eerste trede. Een norske Cubaan met baseball pet op hield mij tegen. 'Ticket, visa, *passaporte*' beval hij. Ik zakte door de grond. Zouden ze werkelijk hebben gewacht tot dit moment om ons te arresteren, terwijl alle passagiers achter ons zouden toekijken hoe wij als criminelen werden afgevoerd? Ik zette mij schrap en wierp een blik naar boven. Bovenaan stond een stewardess ons vriendelijk glimlachend op te wachten om ons welkom aan boord te heten. De Cubaan bladerde door mijn paspoort, bestudeerde mijn ticket en gaf ze, na wat een eeuwigheid leek, terug. 'OK'. Zonder verder nadenken snelde ik de trap op, struikelde bij binnenkomst over de drempel en snelde naar mijn stoel.

Ik liet de leuning, die ik krampachtig had vastgehouden, pas voorzichtig los toen de captain aan het begin van de startbaan gas gaf en de wielen van het toestel aan het einde ervan loskwamen van de Cubaanse grond. Ik was nu veilig in Nederland, hoewel nog lang niet thuis. Dat het een serieuze zaak was bleek kort daarna. Toen ik opnieuw een visum aanvraagde voor een reis naar Cuba kreeg ik dat wel, maar bij aankomst aldaar kreeg ik van de grensbewaking te horen dat ik twee jaar lang het land niet in mocht, zonder verdere opgave van redenen. Ik moest linea recta met dezelfde vlucht weer terug naar huis. Pas veel later kreeg ik te horen dat de bewuste dag van ons gespannen vertrek uit Cuba de telefoonlijn tussen Havana en Varadero zo dood als een pier was geweest. Er kon geen enkel gesprek plaatsvinden en vandaar de commotie in het grenskantoor. Zo ontzettend toevallig allemaal.

Ik weet niet hoe het met jou zit, maar het leven met God verloopt niet altijd perfect. Het is doorgaans nogal een hobbelige weg. Een mengeling van top en dal, succes en falen, vallen en weer opstaan. Zeg maar: een *geslaagde puinhoop*. Met alle geuren en kleuren erbij. Leven met God betekent het aangaan van een uitermate creatief proces, waarin je zelf wordt gekneet en gevormd door de Grote Ontwerper. Je wordt getuige van Gods liefde en kracht die aan het werk is. Soms langzaam en voorzichtig, soms heftig en pijnlijk. Het doel van God daarbij is en blijft het vergroten van je visie,

kennis, wijsheid, geduld, kortom: het doen groeien van Zijn vrucht in jouw leven. Je bent namelijk als een boom, geplant aan waterstromen, die bedoeld is om vrucht te dragen. Met je wortels diep in de grond sta je volop in deze zichtbare, tastbare wereld, die steeds meer en vaker aan allerlei stormen wordt blootgesteld. Komen die stormen van God? Heeft Hij die gewild? Nee, maar als de grote Leidsman van het geloof staat Hij ze wel toe. Zo leven wij in een wereld, die verlangt naar zekerheid, rust en een waardevolle toekomst. Doordat God stormen toelaat, raken wij des te meer geworteld en worden wij sterker. Ons vertrouwen in Hem zal niet beschaamd worden, omdat Hij de Grote Ontwerper is, die uit de donkere wateren zee en land schiep, puur door Geest en Woord. God sprak en het was er, terwijl Zijn Geest zweefde.

Zelfs als je denkt: wat heb ik er een puinhoop van gemaakt, kan God dat gebruiken om er iets prachtigs van te maken. Hij staat zo boven de materie. Voor Hem is niets een probleem. Als je plannen lijken te zijn mislukt... welkom in de club! Je bent niet de eerste en waarschijnlijk evenmin de laatste. Wees ervan verzekerd dat God bezig is om kleur en vorm aan te brengen. Je bent Zijn meesterwerk. God scheidt altijd schoonheid uit as. Zoals je weet is as niet veel meer dan een verbrand, verkoold restant van wat eens functie had. Als God zelfs dat kan, dan zal jouw leven absoluut zin en betekenis hebben. God creëert en herstelt. Een schilder begint doorgaans op een leeg doek, maar is ook in staat om, gaandeweg het creatieproces, veranderingen en verbeteringen aan te brengen. En dat is precies wat God met jou doet.

*Wil God ons door het toestaan van onverwachte gebeurtenissen iets belangrijks leren? Zou ons leven niet zozeer gericht moeten zijn op gemak, maar op het zo creatief mogelijk omgaan met de vele onzekerheden die wij ongetwijfeld in ons leven tegenkomen? Volgens mij gaat het om het herkennen van Gods Geest in ons leven, te midden van de onvermijdelijke chaos die zich dagelijks voordoet en waarover wij nauwelijks controle hebben. Daarover gaat dit boek. Over vertrouwen op Gods aanwezigheid en Zijn belofte dat *alles* zal meewerken ten goede van wie Hem liefhebben, juist als het niet lijkt te gaan zoals wij hadden gedacht of gepland. Het gaat om de genade dat Hij de chaos zal gebruiken ten goede. Hij sprak en het was er. Zie, Hij maakt alle dingen nieuw in jouw en mijn leven. Elke dag weer.*